

434. MINUN TÄYTYY TESTATA HALUKKUUTTANNE, ENNENKUIN VOIN JOHDATTA A TEIDÄ T KOHTALOONNE

Jeesus sanoo... Minun täytyy testata Halukkuuttanne, ennen kuin voin johdattaa teidät Kohtaloonne

Jeesuksen sanoja Sisar Clarelle, 27. Marraskuuta, 2016.

Clare aloitti... Vahvistakoon Herra meitä Hänen yliluonnollisella päättäväsyydellä kaikissa päätöksissä, joita kohtaamme tänään, rakkaat Sydänasukkaat.

Tämä tämäniltainen viesti on meistä niille, joilla on päätettävänä palvellako Herraa vai pysyä siinä missä ovat maailmassa. Se on viesti, joka meidän kaikkien on täytynyt ottaa vastaan joskus, kun me päätimme seurata Herraa tuntemattomaan ja pois turvallisuudestamme. Ja erikoisesti rakkaalle veljellemme, joka on kamppailut totella ohjetta, jonka Herra on vahvistanut hänelle.

Jeesus aloitti... ” Minä en tahdo kenenkään kuolevan, mutta joidenkin täytyy kuolla itselleen, koska he ovat eläneet korruptoitunutta elämää maailmassa. Joskus siitä eroaminen on hyvin, hyvin vaikeaa; joillakin kerroilla se tulee hitaasti, käsiteltävissä osissa. Minä tiedän, mikä on parasta tälle sielulle. Clare, Minä en voi pehmentää tätä toimeksiantoa. ”

(Clare) Minä olin pyytänyt Herraa antamaan tälle sielulle jotakin käyttökelpoisempaa.

(Jeesus) ” Clare, Minä en voi pehmentää tätä toimeksiantoa. Minun täytyy saattaa hänet kasvokkain pelkojensa kanssa niin, että hän voi voittaa kaiken... jokaisen aaveen, joka on pidätellyt häntä. Se ei ole Minulle yhtään sen helpompaa kuin hänelle. Se on kivuliasta meille molemmille, kuitenkin se on sitä, mitä täytyy tehdä. Jos hän aikoo edetä eteenpäin kohtaloonsa, hänen täytyy tehdä tämä. Se ympäri ei voi kiertää, ei ole oikoteitä, ei ohitusteitä. Hänen täytyy mennä tämän läpi. ”

” Kysymys on tästä... Rakastatteko te Minua? Sitten ruokkikaa Minun lampaitani. Mitä muuta Minä voin sanoa? Ei oikoteitä... Tottelevaisuutta. Monet eivät ymmärrä, että sallin olosuhteita heidän elämiinsä, koska se on seuraava askel pyhyiden tiellä. He ajattelevat, menestys, turvallisuus, rauha, onnellisuus tavalla kuten maailma ajattelee näitä asioita. ”

” Minä ajattelen, ennen kuin teillä voi todella olla näitä asioita, oikeita asioita, aitoa rauhaa, turvallisuutta ja menestystä. Teidän täytyy kukistaa oman tahtonne ja omien mielipiteidenne kesyttämätön maa. Minun tieni eivät ole teidän teitänne, rakkaat, enempää kuin teidän pienen kaksivuotiaan taaperon tiet ja valinnat eivät ole teidän valintojanne hänelle. ”

” Jos annatte lapsenne tehdä mitä ikinä hän haluaakin, tuota pikaa teidän edessänne makaa ruumis. Siksi annoin teille vanhemmat, pikkuinen, he tietävät tien todelliseen turvallisuuteen. ”

” Kasvaminen ei ole helppoa. Te kohtaatte monia epäonnistumisia, kun opettelette kävelemään, uimaan, tekemään läksyjä, tekemään kokeita, käymään hammaslääkärissä, opettelette ajamaan, saamaan ensimmäisen työpaikkanne, kuluttamaan ensimmäisen palkkanne. Kasvaminen EI ole helppoa. ”

” Hengellinen kypsyykään ei ole helppoa. Itsensä kieltämisen oppiminen on vasta matkan ensimmäinen osuus; toinen on Minun seuraaminen ristinne kanssa. Ette voi seurata Minua ellette kiellä itseänne. Mikä maailmasta näyttää typeryydelle, on viisauden huippukohta Minulle. Ja itsepäisesti vanhoista tavoista kiinnipitäminen on typeryyden kuopan ehdoton pohja. Ette tule saavuttamaan mitään, mistä olisitte ylpeitä kuollessanne, jos elätte siinä kuopassa. Teillä on hyvin vähän suosituksia paikkaan Taivaassa. ”

” Ja on kahden tasoista tottelevaisuutta. Toisaalta, ihminen valitsee sen mikä näyttää hänestä parhaimmalta, ottaen huomioon mitä hän on oppinut Pyhistä Kirjoituksista ja toisten ympärillään olevien esimerkeistä. Tämä on hänen omien mielipiteidensä kukkaro. Minä kutsun tätä tottelevaisuudeksi vain siksi, kun hän yrittää olla tottelevainen ympärillään olevien ja Pyhien Kirjoitusten esimerkeille. ”

” Sitten on toisen tason tottelevaisuutta. Tällöin sielu tulee Minun luokseni tyhjänä ja rutiköyhänä, ja etsii Minua, kunnes hän löytää Minut ja sanoo... ” Mitä haluat minun tekevän, Herra? ” Tämä sielu välttää kaikki kuopat, joihin ensimmäinen sielu epäilemättä lankeaa. ”

” Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta on kuoleman tie. ” (Sananlaskut 14:12)

” Ne, jotka luovuttavat elämiensä hallinnan Minulle, he eivät lankea näihin kuoppiin, mutta se vaatii kuolemista omapäisyydelle ja henkilökohtaiselle mielipiteelle, tai kenen tahansa ihmisen mielipiteelle, totta puhuen. ”

” Vihaan nähdä heidän kärsivän, jotka haluavat palvella Minua. Mutta elleivät he kulje Ristin tietä kuten Minä tein, he eivät voi hankkia tai heille ei voida uskoa korkeampia hengellisiä lahjoja, koska he tulevat turmelemaan ne omapäisyydellä ja opettamaan sen vielä toisillekin. Joten Minun täytyy murtaa omapäisyyden ja oman älyn linnake ensin. ”

” Jos sielu on halukas näyttämään typerältä maailmalle, mutta toimimaan uskossa tässä maailmassa, sitten Minä voin uskoa heille suurempia lahjoja. He tulevat tuottamaan uudelleen käytöksensä heissä, jotka seuraavat heitä. Siksi niitä teistä, jotka on kutsuttu opettamaan, nuhdellaan, ” Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme kovemman tuomion. ” Jaakobin kirje 3:1.

(Clare) Herra, onko Sinulla viestiä meidän yleiselle yleisölle?

(Jeesus) ” Ei oikeastaan. Ei siis vielä. Paitsi, että tämä on testaamisen aikaa, rakkaat. Aivan, kun haette työpaikkaa, ja teille annetaan tehtäviä, että nähdään, oletteko päteviä, Minä teen soveltuvuustestejä jokaisen sielun tahdolle, nähdäkseni, kuinka pitkälle heidän sitoumuksensa menee. ”

” Minä kerron teille, että tulee aika teidän tehtävänantojenne kukoistukseen. mutta ennen kuin voin mennä pidemmälle teidän kohtaloissanne, minun täytyy testata teidän halukkuuttanne päästää irti tutusta ja turvallisesta maaperästä ja teidän halukkuuttanne mennä kartoittamattomalle alueelle tietämättä, mitä odottaa, mutta tietäen, että Minä tiedän ja se on tarpeeksi hyvä. ”

” Nämä tulevat määrittämään teidän sijoittumisenne ja sen että voitteko palvella Minua koko sydämellänne vai ette vai pidättelettekö joitain alueita Minulta. Palkinnot ovat valtavat, mutta tämä ei ole palkintojen aikaa, vaan vahvojen ja heikkojen kohtien arvioimista ja että oletteko edes koulutettavissa. ”

” Minä luulen, että tarina hevostiimistä, joka vetää Kuninkaan Vaunuja olisi hyvä jakaa tässä. ”

Siispä tässä on tuo mainittu Tarina...

Bill Britton kirjoitti tämän tarinan 1960 konferenssissa ja tämä tarina on kirjoitettu vision pohjalta, jonka Herra antoi tuon konferenssin aikana.

Soratiellä suurien niittyjen keskellä seiso i upea valjakko. Se näytti vähän postivaunuvaljakolta, mutta se oli kullalla päällystetty ja siinä oli upeita kaiveruksia. Se oli valjastettu kuudella rautiashevosella. Kaksi edessä, kaksi keskellä ja kaksi takana. Mutta hevoset eivät liikkuneet, ne eivät kiskoneet vaunuja. Ja minä ihmettelin, että mikseivät.

Sitten näin ajurin maassa selällään korjaamassa jotain vaunujen etupyörien edessä ja aivan kahden takimmais en hevosen kavioiden juuressa. Ajattelin, että ”hän on vaarallisessa paikassa; jos yksikin hevonen potkaisisi tai astuisi askeleenkin taaksepäin, niin ne voisivat tappaa hänet. Tai jos hevoset päättäisivät liikkua eteenpäin tai jos jokin pelästyttäisi ne, niin ne voisivat vetää vaunut ajurin ylitse. ”

Mutta hän ei näyttänyt olevan varuillaan, sillä hän tiesi, että nämä hevoset olivat koulutettuja ja kurinalaisia, eivätkä ne liikkuisi ennen kuin niiden käskettäisiin liikkua. Hevoset eivät nostelleet kavioitaan eivätkä käyttäytyneet rauhattomasti. Ja vaikka niiden jaloissa oli kulkusia, niin ne eivät kilisseet tai helkkyneet. Vaikka hevosten valjaksissa oli pompuloita, niin ne eivät liikkuneet. Hevoset yksinkertaisesti seisoivat hiljaa paikoillaan odottaen Mestarinsa ääntä.

Samalla kun katselin valjastettuja hevosia, huomasin kahden orin lähestyvän yli aukeiden niittyjen. Ja kun ne lähestyivät valjakkoja, ne näyttivät sanovan hevosille: ” Tulkaa ja leikkikää meidän kanssamme. Meillä on monia hauskoja leikkejä. Me kilpailemme kanssanne. Tulkaa ja ottakaa meidät kiinni...” Ja niin oriit potkaisivat ilmaan, heilauttivat häntiään ja ravasivat pitkin avointa niittyä. Mutta kun oriit katsoivat taakseen, he hämmästyivät huomatussaan, että toiset hevoset eivät seuranneetkaan niitä.

Ne eivät tienneet mitään valjaista, eivätkä ne kyenneet ymmärtämään, miksi hevoset eivät halunneet leikkiä. Niinpä ne kutsuivat toisia hevosia: ”Miksi ette kisaile kanssamme? Oletteko väsyneitä? Oletteko liian heikkoja? Eikö teillä ole voimaa juosta? Te olette aivan liian vakavia, te tarvitsette enemmän iloa elämäänne. ”

(No huh huh – TÄTÄ olen saanut kuulla!)

Mutta hevoset eivät vastanneet sanallakaan. Eivätkä ne kopisuttaneet kavioitaan tai kallistelleet päätänsä. Ne vain seisoivat ääneti paikoillaan ja vakaasti odottivat Mestarinsa ääntä.

Oriit kutsuivat niitä uudestaan: ”Miksi seisotte paikoillanne kuuman auringon paisteessa? Tulkaa näiden puiden viileään varjoon. Näettekö, kuinka vihreää ruoho on? Teidän täytyy olla nälkäisiä. Tulkaa ja syökää kanssamme. Se on niin vihreää ja niin hyvää. Näytätte janoisilta, tulkaa juomaan raikasta ja viileää vettä täällä olevista lähteistä.” Mutta hevoset eivät vastanneet silmäykselläkään. Ne vain seisoivat paikoillaan odottaen käskyä kuljettaa Kuningasta eteenpäin.

Sitten näyttämö vaihtui ja näin lasso n silmukoiden putoavan kahden oriin kauloille ja ne ohjattiin mestarin aitaukseen kuria ja koulutusta varten. Kuinka surullisia ne olivatkaan, kun ihanat vihreät niityt jäivät taakse. Ja niin oriit suljettiin aitaukseen, jossa maa oli ruskeaa kuraa ja aidat korkeita. Oriit juoksivat ympäri aitausta etsien reittiä vapauteen, mutta pian ne huomasivat, että ne oli suljettu harjoitteluaitaukseen.

Sitten Kouluttaja alkoi kouluttaa niitä piiskalla ja suitsilla. Minkälainen kuolema se olikaan näille hevosille, jotka olivat eläneet koko elämänsä tottuneena täydelliseen vapauteen! Ne eivät voineet käsittää syytä tälle kidutukselle, tälle kauhealle kurille. Minkä hirveän rikoksen ne olivatkaan tehneet ansaitakseen tämän?

Vähänpä ne tiesivät vastuusta, mikä oli tuleva niiden kannettavaksi sitten kun ne ovat alistuneet kuriin, oppineet noudattamaan täydellisesti Mestarin käskyä ja suorittaneet koulutuksensa. Ne tiesivät vain sen, että tämä koulutusprosessi oli kaikkein kauheinta, mitä ne olivat koskaan kohdanneet.

Toinen oreista kapinoi koulutuksen aikana ja sanoi, ”Tämä ei ole minulle. Tykkään vapaudestani, vihreistä niityistäni ja kristallinkirkkaista lähteistäni. Minä en siedä enempää vankeutta tai tätä kamalaa koulutusta.”

Niinpä se löysi tien vapauteen, loikkasi aidan yli ja juoksi onnellisena takaisin ruohoniityille. Ja minä olin hämmästyksissäni, kun Mestari antoi sen mennä, eikä lähtenyt sen perään. Sen sijaan Hän omisti huomionsa jäljellejääneeseen oriin.

Tämä ori, vaikka sillä oli sama mahdollisuus karata, päätti luopua omasta vapaasta tahdostaan ja oppia Mestarin tavoille. Ja koulutus muuttui yhä rankemmaksi, mutta ori oppi nopeasti enemmän ja enemmän, kuinka totella Mestarin pienintäkin toivetta ja kuinka toimia silloinkin, kun Mestari oli hiljaa.

Ja minä ymmärsin nyt, että ilman koulutusta ja koettelemista, ei olisi ollut toisen orin kapinointia ja toisen nöyryytymistä. Sillä niityillä ollessaan ne eivät joutuneet tekemään valintaa kapinoinnin ja nöyryytymisen välillä. Vapaina niityillä ne olivat viattomuudessaan synnittömiä. Mutta vasta kun ne oli tuotu koettelemusten, kurin ja koulutuksen paikkaan, niin vasta silloin nousi esiin toisen oriin tottelevaisuus ja toisen oriin sisäinen kapinallisuus, joka makasi syvällä sen sisimmässä. Ja totisesti näytti turvallisemmalta pysyä poissa koettelemusten paikasta, sillä siellä on riski paljastua kapinalliseksi. Silti minä näin, että ilman koettelemusta ei voisi olla osallisena Hänen loistossaan tai olla Hänen lapsensa.

Lopulta koulutuskausi oli ohi. Palkittiinko ori nyt vapaudella ja päästettiinkö se takaisin niitylle? Voi ei. Sen sijaan yhä suurempi vankeus koitui orille, kun valjaat laskettiin sen hartioille. Nyt se huomasi, että sillä ei olisi edes vapautta juosta ympäri pientä aitausta. Sillä valjaiden vuoksi se voi liikkua ainoastaan sinne, minne Mestari käski ja vain silloin kun Hän käski.

Ja jos Mestari ei puhunut, se pysyi paikoillaan.

Kohtaus vaihtui ja näin toisen oriin seisomassa kukkulan rinteellä näykkimässä ruohoa. Sitten niityn toisella puolella tietä pitkin tuli Kuninkaan vaunut kuuden hevosen vetämänä. Hämmästykseseen ori näki valjakon johdossa, etuoikealla, oli sen veliori. Nyt aikuistuneena ja vahvistuneena hyvästä maissista, jota se sai syödäkseen Mestarin tallissa. Ori näki kuinka pompulat helkkyivät tuulessa ja huomasi loisteliaat kullalla reunustetut valjaat veljensä yllä. Ja kuuli kuinka kauniisti kellot sen jaloissa helkähtelivät... Ja kateus kasvoi oriin sydämeen.

Ja se valitteli itsekseen. ”Miksi veljeni on niin kunnioitettu ja minut on laiminlyöty? He eivät ole laittaneet kelloja jalkoihini, eivätkä pompuloita ylleni. Mestari ei ole antanut minulle suurenmoista vastuuta vetää Hänen valjakkoaan. Eikä laittanut ylleni kullattuja valjaita. Miksi ne ovat valinneet veljeni minun sijastani?

Ja katsoessani tätä Henki antoi vastauksen: ”Koska toinen alistui Mestarin kuriin ja tahdon alaisuuteen ja toinen kapinoi. Täten on toinen valittu ja toinen asetettu sivuun.”

Sitten näin ankaran kuivuuden pyyhkäisevän yli maaseudun ja ruoho lakastui kuivaksi, kuolleeksi, ruskeaksi ja hauraaksi. Pienten lähteiden purot kuivuivat, eivätkä enää virranneet. Jäljellä oli vain pieniä mutalätäköitä siellä täällä. Näin pienen orin (Hämmästyin, koska se ei koskaan näyttänyt kasvavaan ja aikuistuvan) kun se juoksenteli ympäriinsä sinne tänne, poikki niittyjen etsien raikkaita puroja ja vihreitä laitumia löytämättä mitään.

Silti se juoksi, näytti kuin se juoksisi ympyrää, aina vain etsien jotain, jolla ruokkia nälkiintynyttä henkeään. Mutta maassa oli nälänhätä ja vihreät laitumet sekä raikkaat purot olivat muisto eilisestä.

Ja eräänä päivänä ori seisoj kukkulan rinteellä. Heikkona jalat huojuen se mietti, mihin seuraavaksi se menisi etsimään ruokaa. Ja mistä saada voimia ravinnon etsimiseen. Näytti siltä kuin kaikki olisi hyödytöntä, sillä hyvä ruoka ja virtaavat purot olivat vain muisto menneisyydestä. Ja kaikki ponnistelut ravinnon löytämiseksi vain kuluttivat pienen orin hiipuvia voimia.

Yhtäkkiä se näki Kuninkaan valjakon kulkevan pitkin tietä. Sitä veti kuusi suurta hevosta. Ja ori näki veljensä suurena ja vahvana, lihakset pullistellen, sulavalinjaisena ja upeasti huoliteltuna. Pieni ori oli sydänjuuriaan myöten hämmästynyt ja ymmällään. Ja silloin se itkien huusi: ”Veljeni, mistä sinä löydät ruokaa pitääksesi itsesi vahvana ja lihavana näinä kurjuuden päivinä? Minä olen juossut joka puolella vapaudessani, etsien ruokaa. Enkä ole löytänyt mitään. Mistä sinä, sinun kauheassa vankeudessasi löydät ruokaa tänä kuivuuden aikana? Kerro minulle, pyydän, minun on saatava tietää!”

Ja silloin vastaus tuli äänellä, joka oli täynnä voitonriemua ja iloa: ” Mestarini talossa on salainen paikka. Se paikka on Hänen tallinsa rajoittamalla alueella ja siellä Hän omakätisesti minua ruokkii. Eikä Hänen vilja-aittansa koskaan tyhjene. Eikä Hänen kaivonsa koskaan kuivu. ”

Ja silloin Herra teki minulle tiettäväksi, että hengellisen nälänhädän päivänä, kun ihmiset ovat heikkoja ja nääntyneitä hengessään, silloin ne, jotka ovat luopuneet omasta tahdostaan ja tulleet Kaikkein Korkeimman salaiseen suojapaikkaan ja alistuneet Hänen täydellisen tahtonsa vangeiksi, niin silloin heillä tulee olemaan runsaasti taivaallista leipää ja ehtymätön elämänlähde Pyhältä Hengeltä.

Ja se oli vision loppu.